

NIT de REIS 2006

NIT DE REIS 2006

Escrit per Mercè Barral

Dibuixat i dissenyat per Josep Escalé

Agraïments a....

Imprès per Arts Gràfiques Doce S.L.

– Vinga, Gerard, afanya't, que farem tard! Agafa el llibre per tornar-lo a la biblioteca.

En Gerard fa cara d'empipat. Creu a la mare, però, quan s'asseu a l'autobús al seu costat, protesta:

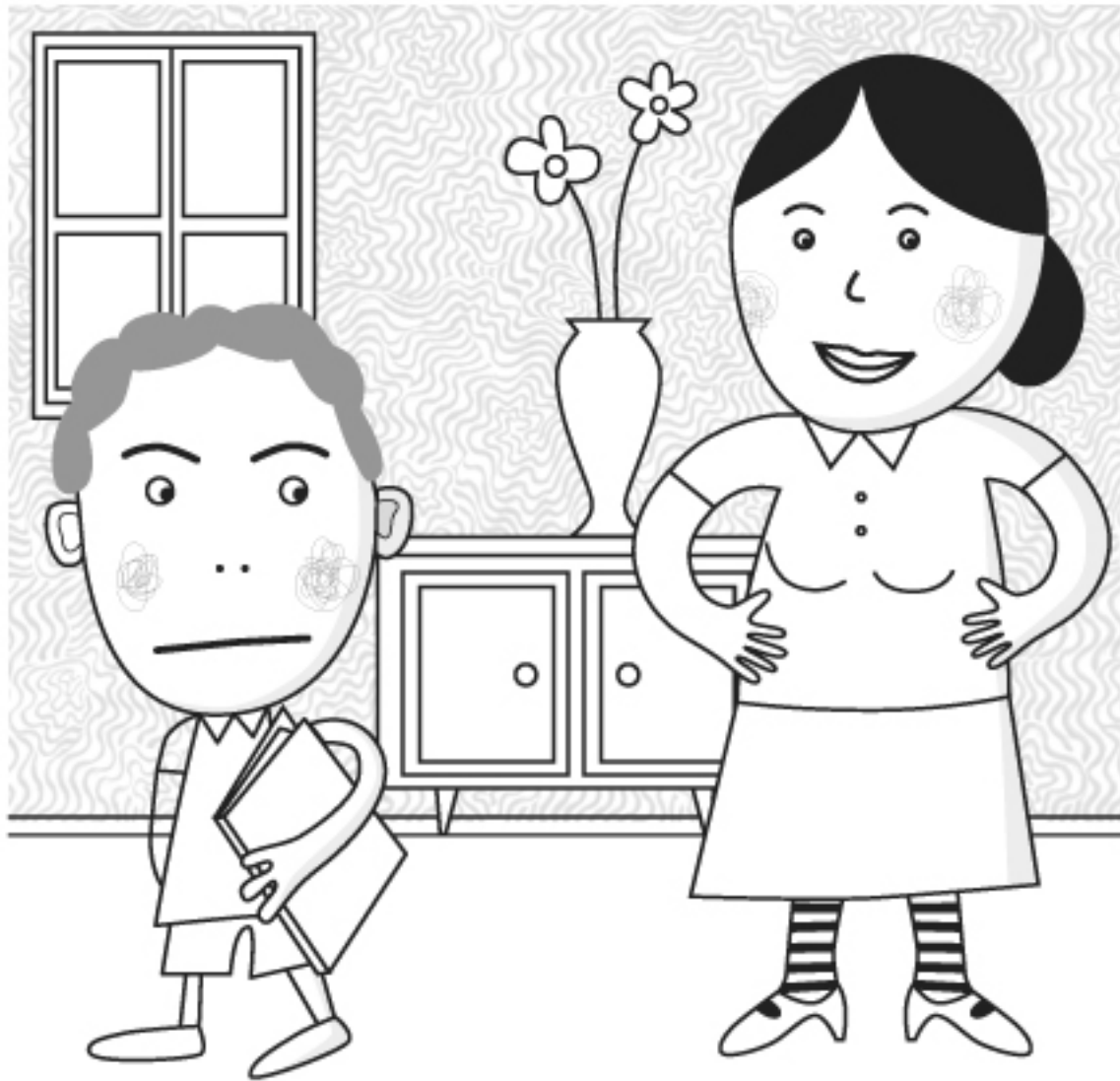
– Això és un "rotllo", estic cansat de pujar cada setmana a les classes de música.

– No remuguis, que ja s'acaba el trimestre, avui és l'últim dia i ara per Nadal descansaràs.

A més, no n'hi per tant, sort en tens de poder agafar el tramvia o l'autobús. -i afegeix- Te'n recordes, del iaio iaio Manolo, que sempre explica coses de quan era petit, al pueblo pueblo? Doncs ara t'explicaré com era la meva ciutat quan jo era petita.

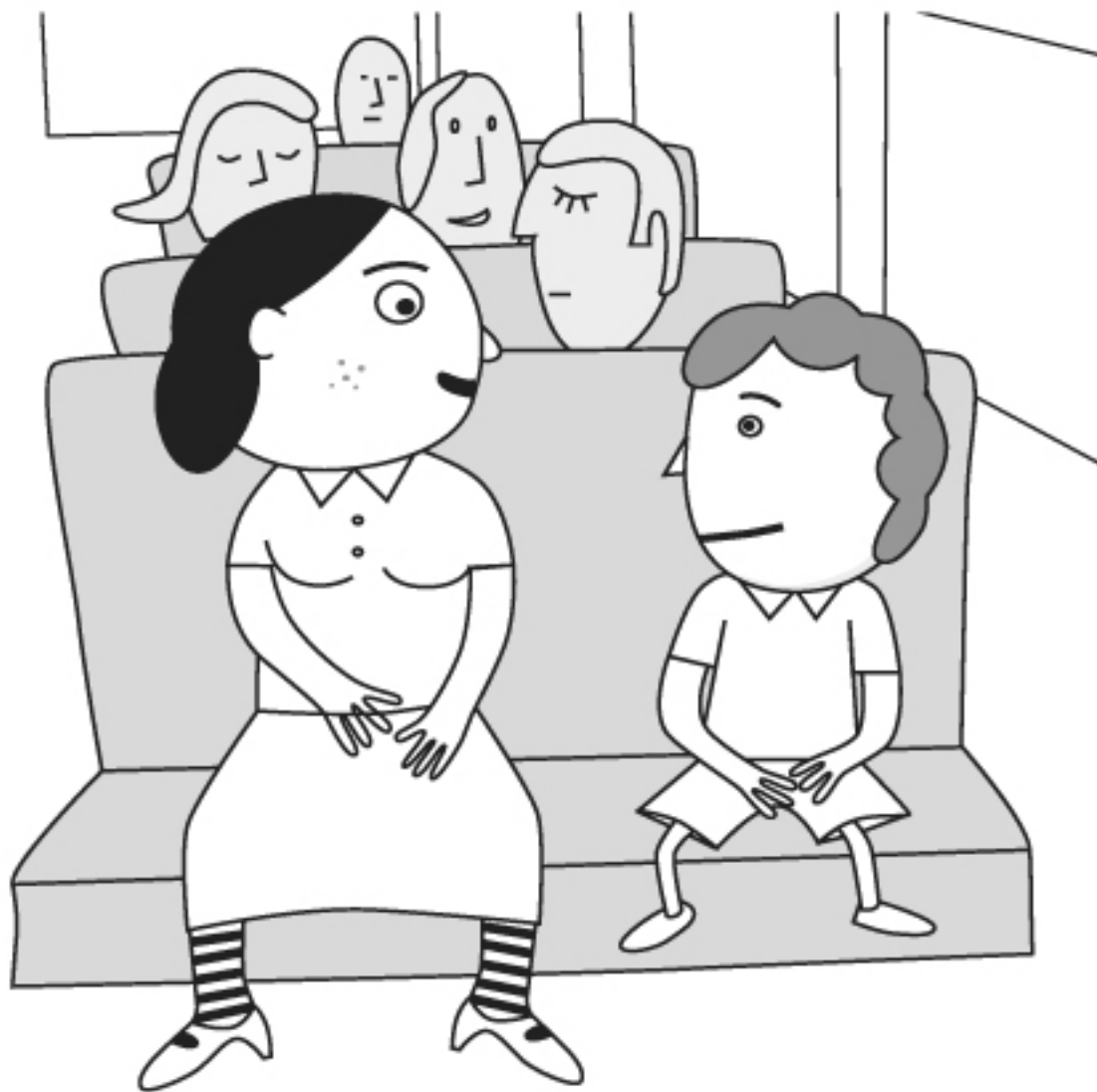
En Gerard fa una ganyota. "Només falta la mare explicant històries", pensa, però para l'orella, no fos cas que s'enfadés.

– Jo vaig néixer a Andalusia, com els iaies iaies, però de molt petita ja em van portar a Cornellà.

Jo vivia on ho fan ara els iaies iaies, a Sant Ildefons. Llavors no tenia gaire consciència de que existís una ciutat més gran que el barri, doncs perquè gairebé no en sortia d'allà.

De vegades, els diumenges, anàvem a Can Mercader, i ja em semblava molt lluny! S'havia de passar un pont sobre la via del tren, ; era de ferro, molt alt i em feia una mica de vertígen vertígen.

També em duïen a la plaça de Catalunya. Més enllà ja no coneixia res. Quan van construir el metro, només arribava a Sant Ildefons.

Un dia, un pare de l'escola ens va baixar fins a les pistes d'atletisme. Ho recordo com si fos una excursió.

No teníem piscines, i fèiem l'esport al pati de l'escola. A la del tiet tiet Rafa no hi havia ni pati, fèiem l'esbarjo a en un espai de terra entre blocs de pisos.

Quan vaig ser més gran i anava a l'institut vaig descobrir la meva ciutat. Allà vaig conèixer al el teu pare, que vivia al

barri Riera, com nosaltres ara, i em va fer conèixer la ciutat fins al riu. Em va ensenyar a quina alçada havia arribat l'aigua l'any de la riuada, vaig ballar al Pati Blau, vaig anar al cine Club i vaig veure les ruïnes d'un castell que havia estat molt important a Cornellà.

– El castell del Borni! – vaig dir, mentre arribàvem a la nostra parada.

La classe de música va anar molt bé, vam treballar poc, i vam fer gresca per despedir acomiadar el trimestre.

Quan anava a dormir, aquella nit, badallant i cansat, la mare em va dir:

– Bona nit, rondinaire. Ho veus, com no era tan lluny i t'ho has passat molt bé?

Quan em posava el pijama, pensava que les mares, a de vegades, ens coneixen massa...

Aquella nit no vaig descansar gens, vaig tenir un somni d'allò més atrafagat atrafegat. El meu amic Òscar i jo estàvem a

punt de començar un joc a la Play, quan, de sobte, la pantalla es va encendre tota sola amb una llum blava molt intensa. Vaig voler dir alguna cosa, però no em va sortir la veu. En mirar l'Oscar l'Òscar, li vaig veure la cara blava, i els ulls grossos com taronges. De l'aparell sortia una veu mecànica i robòtica que anava pujant d'intensitat, i que, de manera intermitent, semblava dir:

EL V_L DE M_SS_L
LA C_A DE G_T ...

De cop, sonaren unes campanetes, i tres daus de color feien tombarelles a la pantalla: "Dring dring dring"...

De sobte, un barret punxagut punxegut amb estels daurats va aparèixer en primer plà.

"tatxan, tatxan!", música de trompetes per acompanyar.

– Hola, nois del barri Riera. Perquè sou d'aquí, oi? (se sentí una veu, i el barret es bellugà com si tingués vida).

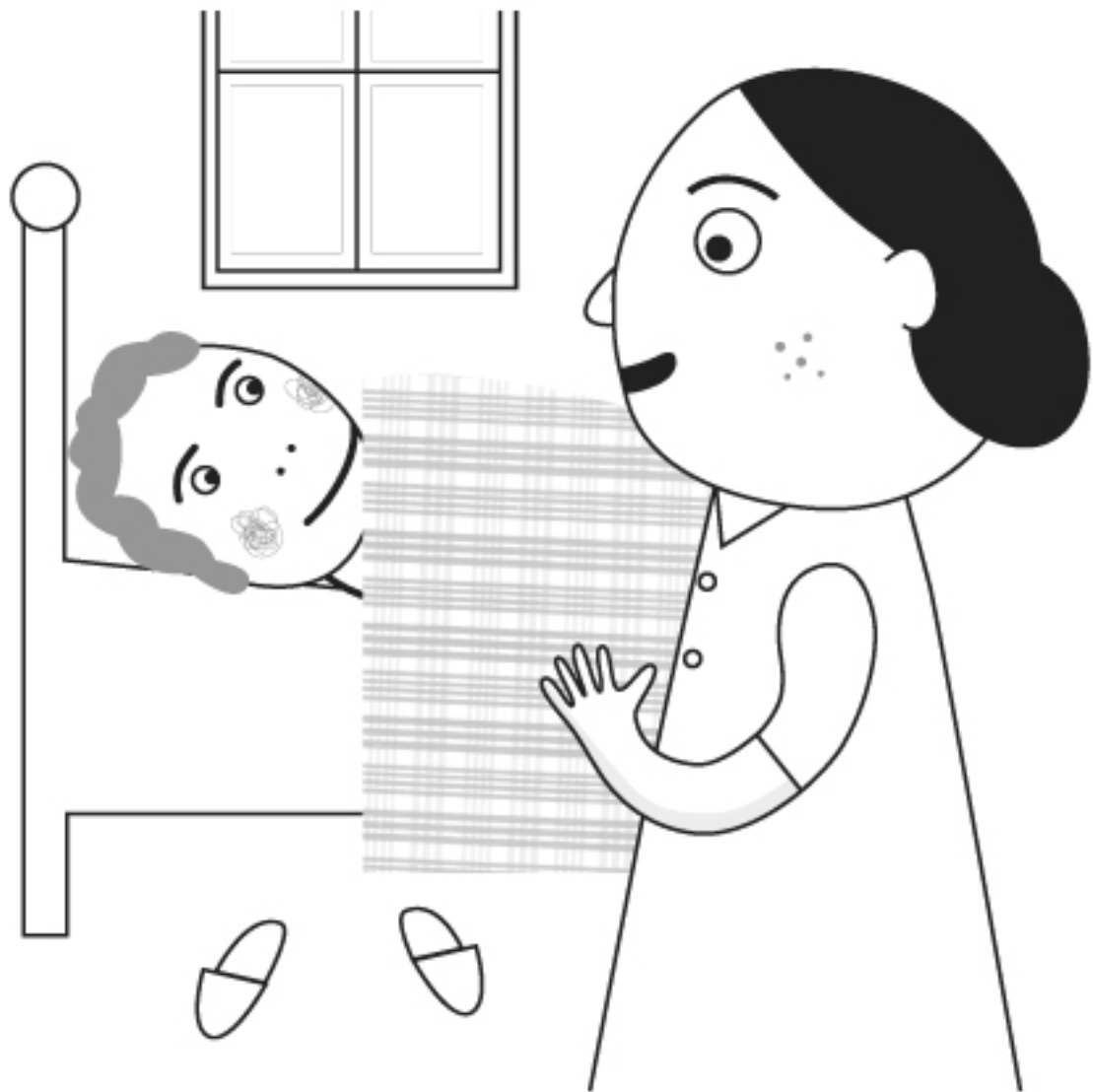
Tots dos vam fer que sí amb el cap, doncs perquè les nostres veus continuaven desaparegudes.

– Algú m'ha dit que ho trobeu tot molt lluny, i que esteu cansats d'anar amunt i avall. Ai, ai! Mai ningú no està content. Els del meu barri, allà a la Torre de la Miranda, perquè baixen cap avall, i vosaltres, per què perquè pugeu cap amunt. No us feu càrrec que la nostra ciutat fa pujada o baixada segons es miri, i que avui en dia s'arriba a tot arreu. Feu un petit esforç i veniu a veure'm al meu campament, i ja us explicaré més coses.

Finalment, el barret es va fer fonedís, els daus tornaren a ballar amb les campanetes, i el blau intens del principi tornà a pintar-nos la cara de barrufets.

Ring, ring!!!

- Bon dia, dormilega. Últim dia abans de vacances -em cridà la mare-.
"Ha estat tot un somni? Que estrany, ja parlaré amb l'Òscar"
Per les vacances, en Gerard i l'Òscar van pujar al poblat del
Mag Maginet.

En Gerard estava intrigat, recordant el seu somni. L'Òscar li feia
bromes des d'aquella nit d'aventures.

Quan van arribar a la tenda del Mag, aquest els va fer un som-
riure, i, amb veu divertida, els digué:

- Hola, nois, què demaneu als Reis?

- Uns patins de línia, una raqueta,... -va fer l'Òscar-.

- Jo vull unes sabatilles d'esport, un xandall, uns còmics,...
-vaig dir-.

- Ah, sí! Ben pensat! Ho faràs servir molt aviat quan inaugurin
les insta·lacions esportives allà al teu barri - digué el Mag, tot clu-
cant-lis l'ull fent-los l'ullet.

Al En tornar cap a casa, l'Òscar ja no reia.

En Gerard, aquella nit, tampoc no va dormir bé.

Què Que estranys que són els Mmags!

Ajuntament de Cornellà
de Llobregat